

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Una vaga més

Ja s'ha acabat la vaga general anglesa. Abans, vint anys enrera, al sol anunci de vaga general, el Govern s'hauria extremat fins a tremolar. El temps passa per sobre totes les coses i les concepcions. Avui ha estat el propi Govern anglès qui ha jugat més enllà que els socialistes britànics. Es ell qui féu decretar la guerra obrera contra l'economia del país.

Val a dir, però, que no sols era guerra obrera contra l'economia, car el Govern anglès sabia abastament que els caps treballistes eren completament incapaces d'improvitzar quelcom per a suplir l'Estat.

El temps ens ha portat els dos factors antitètics evolucionant parionament. L'Estat, aprofitant el fet de vaga per a desvirtuar el socialisme com a partit polític susceptible de servir-se de la vaga com a instrument de lluita final, segons les teories sorelianes i revolucionaristes, i l'altre, el del socialisme britànic, creient que la vaga general era una qüestió de lluita sense altre revers que el de fer posar l'economia en tensió.

Car no és pas la qüestió econòmica que es debatia entre els miners i les empreses mineres, la que féu declarar la vaga: fou la concepció del treballisme. Foren els extremitistes de dreta els que encartaren l'Estat en els afers purament econòmics de la lluita i, per sobre de les empreses mineres, sense consultar-les tampoc, exigiren dels obrers miners que retiressin l'ordre de vaga.

La lluita estava ben guanyada si la qüestió s'hagués mantingut en el plan traçat: vaga minera-carbonera, apoiada per tots els sindicats miners del món. Mes la direcció dels sindicats britànics no està pas en mans d'obriers: està en mans de professionals de la política. I per a fer la guerra a la política de dreta, guerra molt noble, naturalment, no s'ha fet més que la guerra a l'economia.

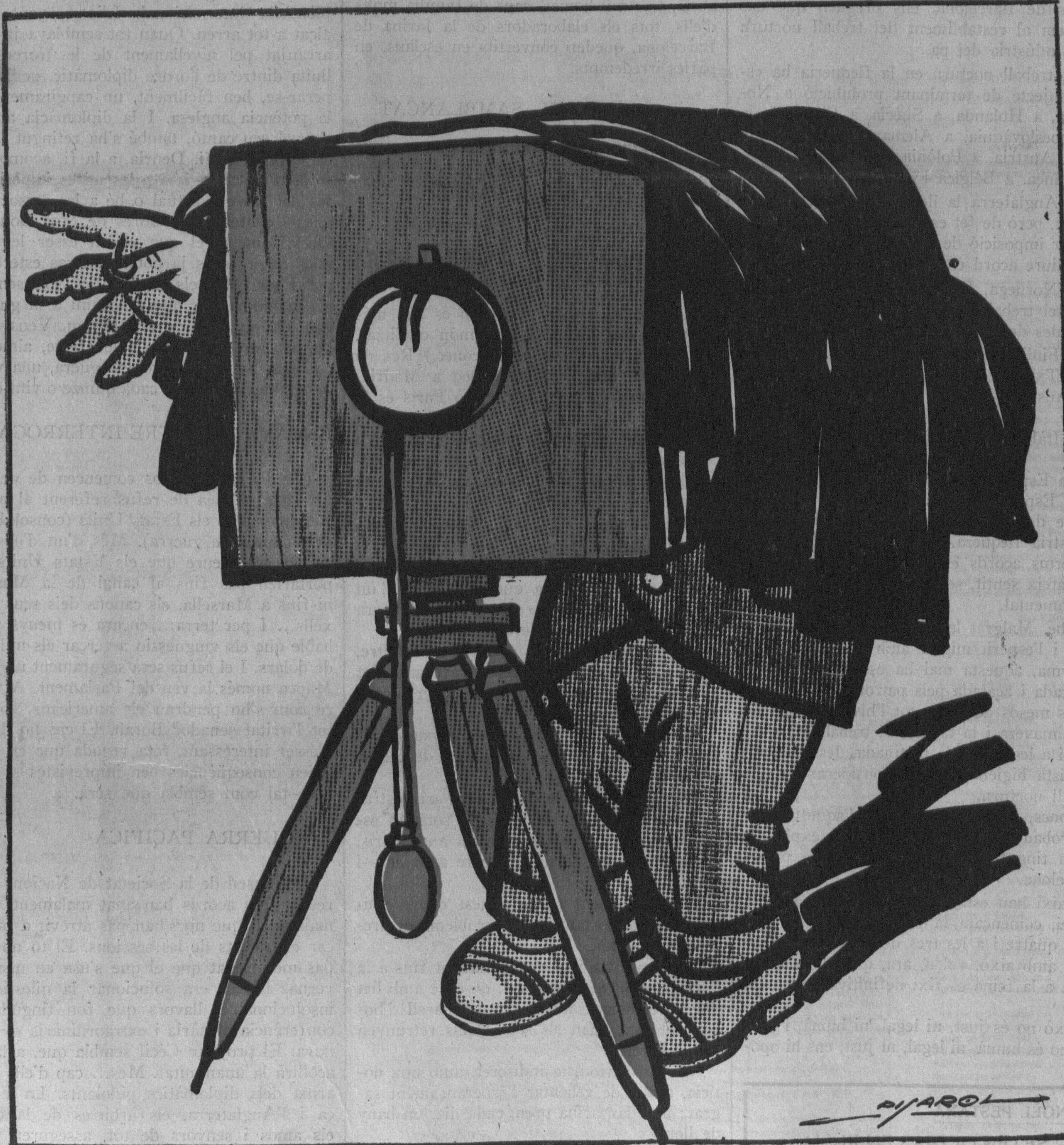
La vaga general, el mite formidable, queda reduït a un espantall de *papu* més o menys forçut, mes, sense eficàcia.

I ara els miners, com abans, deuran sostenir la lluita amb l'estigma de la conformació indispensable a un raonament poc o molt sostenible. Car ara ja no és pas qüestió de brandir els batallons obrers, simbòlicament, com una força de recurs.

Car el Govern ja sap, per experiència, que els batallons anglesos sols serveixen, inclús en cas de vaga general, per a passejar-se i esperar.

A. P.

EL BON FOTOGRAF

—Tots a l'esquerra!

PIAROL

Els herois del segle XX

Té raó el nostre amic Mateu Santos: els herois del segle XX són el boxadors, els futbolistes, els campions del pes gall i del pes gallina, que tant apassionen a les nostres hordes ciutadanes.

El espectacle donat aquests dies per Barcelona, no és gaire edificant.

Que si Spalla, que si Uzcudun; que si el "Barça", que si l'"Atlètic"...

Tota la nostra atenció, tot l'interès de la nostra petita i mesquina ànima, han estat acaparats per aquests partits de ganàpies, per aquestes competències sense solta, en què cap plet humà està en joc.

No som nosaltres enemics de l'esport, no ho som de cap manifestació d'energia, de cap expansió vital.

Ho som de la idolatria, del fetixisme, de la frevolitat.

Comprenem la febre esportiva a Anglaterra, als Estats Units.

La comprenem en tots els pobles avançats, que tenen altres delits, que experimenten angixes espirituals, inquietuds superiors.

Però aquí no encertem a explicar-nos-la.

Quan hi ha entusiasme per la ciència, per l'art, per la llibertat, pels ideals nacionals, se'n pot esmerçar una mica en els "rings" i en els camps de futbol.

Però, quan tot això està verge de la nostra petjada, no hi ha dret a malgastar les migrades forces espirituals de què disposem, en aquests simulacres de lluita que són els esports.

Per a embrutir-nos en aquests espectacles salvatges i inestètics, val més tornar als braus.

En l'anomenada festa nacional hi ha més color, més originalitat, més gràcia.

Els boxadors són molt més animals que els toreros.

I, ademés, en les curses de braus, als que no en som partidaris, ens queda el consol de veure algun titella d'aquests rebentat.

El treball nocturn a les fleques

Uns quants obrers flequers, en nom de tres mil companys seus que treballen als forns de Barcelona, ens pregunten que ens oposem al restabliment del treball nocturn a la indústria del pa.

El treball nocturn en la flequeria ha estat objecte de terminant prohibició a Noruega, a Holanda, a Suècia, a Finlàndia, a Txecoslovàquia, a Alemanya, a Dinamarca, a Àustria, a Polònia, a Rússia, a Itàlia, a França, a Bèlgica i a Espanya.

A Anglaterra la llei no exclou el treball de nit, però de fet està en desús a tot arreu, ja per imposició de les "Trade Unions", ja per lliure acord entre patrons i obrers.

A Noruega, Holanda i Suècia, està prohibit el treball als forns, durant deu hores seguides de la nit.

A Finlàndia, durant nou hores.

A Txecoslovàquia, Alemanya, Dinamarca, Àustria, Polònia i Rússia, durant vuit hores.

A Itàlia, França i Bèlgica, durant set hores.

I a Espanya, finalment, durant sis hores.

A Espanya fou implantat en 1919 pel comte de Romanones el treball diurn a la indústria flequera.

Ferms acords entre obrers i patrons en el mateix sentit, segellaren la disposició governamental.

I bé. Malgrat les restriccions, la mesquinesa i l'esperit migrat amb què s'establí la reforma, aquesta mai ha estat íntegrament acceptada i acatada pels patrons.

Sis mesos de l'any, tot l'hivern i part de la primavera i la tardor, el treball fet a les cinc i a les sis de la matinada, des del punt de vista higiènic, es pot considerar ben bé treball nocturn.

Doncs, ni amb la crueltat d'aquestes hores robades al descans dels seus explotats, n'han tingut prou els fabricants de pa de Barcelona.

I així han estat fent constant escarni de la llei, començant la jornada a les fleques, a les quatre i a les tres del matí. I no contents amb això, volen, ara, que l'hora d'entrada a la feina es fixi definitivament a les dues.

Això no és just, ni legal, ni humà, i perquè no és humà, ni legal, ni just, ens hi opo-

sem, ens fem ressò del clam unànim dels obrers forners, que arriba fins a nosaltres.

Amb aquest atac a una de les reivindicacions més cares al nostre proletariat, la llei d'abolició del treball nocturn a la panificació resta anul·lada.

I per la cobdícia sense fre d'uns quants senyors, d'una petita part de nostra burgesia, tres mil homes, caps de família molts d'ells, tots els elaboradors de la farina de Barcelona, queden convertits en esclaus, en pàries irredemptes.

ANGEL SAMBLANCAT.

LA VIDA A PARIS

Un problema inquietant

A París és un dels llocs on es beu més cafè amb llet d'entre tot el món civilitzat. (El món no civilitzat el desconec.) Res de comparació amb el que es beu a Madrid. Madrid serà el segon lloc, però París és el primer.

Val a dir, però, que entre Montmartre i Montparnasse es consumeixen les tres quartes parts del cafè amb llet que es beu en tota la capital.

Un aficionat a les deduccions i als càlculs estadístics afirmaria que la lactosa és el producte bàsic de la pintura i escultura modernes. Car encara que pocs, més d'un artista passa un dia sencer amb una barra de pa i una rodanxa de comenbert.

Els problemes corren en darrera de l'altre. I en els moments d'esplai, el cafè amb llet és el reconfortant únic de certs futurs grans homes de l'Art.

Tot artista que lluita i no es deixa acaronar per la indústria... pobre!, ha de cercar recurs en el cafè amb llet.

Si algun artista ha fugit de París ostracisant-se darrera un fracàs o sota un esgotament, cada cop que somnia amb París, no veu més que el sinistre cafè amb llet i les dones.

I és justament sobre aquest ordre eminentment important que el problema es presenta inquietant.

Tothom vivia i sofria santament fins a la data, pensant que, almenys, un cafè amb llet deixa l'estómac satisfet per un parell d'hores, sobretot quan els seus clams retronen en el cervell.

Mes un periodista indiscret, amb una notícia, acaba de rebentar l'esperançament sagrat: una dansarina pren, cada dia, un bany de llet.

Cap necessitat d'engrandir la nova. Més d'un visionari musetià visità els núvols davant la notícia que una dansarina americana es banya amb xampany. Mes això perteneixia al domeny de la gent vulgar. Banyar-se

amb xampany és distreure's. Banyar-se amb llet, és produir una catàstrofe.

I des d'aleshores, tant a Montparnasse com a Montmartre, les consumacions de cafè amb llet han baixat de la meitat. Sols els que no saben la nova, continuen prenent-ne.

La cosa és extrema. Cal espurgar els petits microbis possibles amb escuradents. Cal flairar que la llet no senti les eixiles, o els polvos de la cara... Car a París hi ha poca llet. Hom pren la que li poden vendre solament i la dansarina del bany no té prou gossos per a què es beguin els cent litres amb què es banya.

Les autoritats cerquen la dansarina, la llet i els que la ingereixen!... Mes fins a la data no se'n sap res.

Tots els artistes de pocs recursos esperen la fi de l'afer amb inquietud. I mentre això arriba, els pobres llanguixen.

Fins ara, París era habitable: el cafè amb llet era el darrer recurs. Mes si això continua, ah, el poder del misteri!, el problema serà greu.

Les autoritats, però, se'n preocupen: volen evitar la reedició de la Bíblia, capital de l'exode.

ANTONI PENA.

Panorama internacional

PUNTS SUSPENSUS

La vaga anglesa ha fet vagar fins la diplomàcia internacional. L'interrogant s'ha alçat a tot arreu. Quan tot semblava ja mig arranjat pel nivellament de les forces en lluita dintre de l'ordre diplomàtic, podia esperar-se, ben fàcilment, un capgirament de la potència anglesa. I la diplomàcia anglesa, pel seu cantó, també s'ha retingut l'alè: calia veure la fi. Deuria, a la fi, acomodar-se la política anglesa a les mires imperialistes del Govern actual o bé a les mesocràtiques i contemporitzadores de Mac Donald? Decididament, el que poden ésser les vagues angleses és ja potser un cas estereotipat i tot. Mes els diplomàtics són sempre els mateixos: els que fan camí a la guerra com els que fan camí a la pau. Veus aquí perquè fóra d'un saludable efecte, almenys pel que fa cas a la propera guerra, una vaga general a Anglaterra cada quinze o vint dies.

ENCARA UN ALTRE INTERROGANT

Els diaris francesos comencen de deixar marge a la idea de refus referent al pacte Béranger amb els Estats Units (consolidació dels deutes de guerra). Més d'un d'ells ha deixat entreveure que els Estats Units no portarien pas fins al canal de la Manxa, ni fins a Marsella, els canons dels seus vaixells... I per terra... encara és menys probable que els vinguessin a cercar els milions de dòlars. I el refús serà segurament un fet! Manca només la veu del Parlament. A veure com s'ho pendran els americans, sobretot l'irritat senador Borah. El cas no deixa d'ésser interessant, tota vegada que en sortirien conseqüències ben imprevisibles si així fos—tal com sembla que serà.

LA GUERRA PACIFICA

El Consell de la Societat de Nacions s'ha reunit. Els acords han anat malament. Tan malament, que no s'han pas atrevit a publicar els debats de les sessions. El to no fou pas més elevat que el que s'usa en una taverna. L'afer era solucionar la qüestió ja insolucionable, llavors que fou tinguda la conferència plenària i extraordinària de Gènova. El projecte Cécil sembla que, a la fi, acollirà la unanimitat. Mes... cap d'ells desarma dels diplomàtics pidolants. La França i l'Anglaterra, els àrbitres de la casa, els amos i senyors de tot, asseguruen proteccions a tothom: el cas és tirar endavant. Ara que, un cop endavant el fet de l'admissió de l'Alemanya, el generador de les discòrdies, la guerra pacífica serà encara més forta. Quines seran les colònies a dis-

tribuir? Per què s'ha escollit d'avant-mà a l'Alemanya per a confiar-li-n'hi? Els que reivindiquen un lloc permanent en el Consell és per a fer-se prevaldre els mateixos drets que l'Alemanya. I si es conformen ara, pel principi, no es conformaran pas després, a l'hora de la repartidora—sí, de la repartidora, car la Societat de Nacions no és més que una societat internacional per a l'explotació de les petites potències.

FALORNIES

Tot allò que ens explicaven els pares, quan érem nois, de què al món triomfaria la força de la raó, car la raó de la força, amb tot el seu enrenou, ja mai més reixiria, s'ha anat tornant aiguapoll; allò de la democràcia que anava florint per tot i obria un camí magnífic, al jove més pagerol, mentre fos home de solta i bon xic estudiós, es veu clar que, ara per ara, no resulta pas enlloc; la gran llei de majories que fou el més gros triomf que pogué assolir el poble en arribar a major; que als Ajuntaments els duia, a fer administració, i per tal de fer cultura, a moltes corporacions, i fins a tenir paraula dintre les mateixes Corts, es demostra que no era res que fos mereixedor de la famosa importància que li havia dat tothom, car la raó de la força, com en el temps de Neró, del món torna a ensenyorir-se, si bé amb diferents colors, sense que ni sols protesti, la força de la raó; no cal que parlem de Rússia, en Pestafia en parla prou; no cal que ens fixem amb Grècia, on tenen un dictador; aquell general Pangalos, que penso que val per dos; ni esment farem de Polònia, on acaba de dà el cop el famós cabdill Pilsudski, un general neguitós que ha sortit de les esquerres i va de dret allí on vol; d'exemples a casa nostra ens en sobren a trompons, sinó, pregunteu-ho al "Barça", que ha arribat a campió d'Espanya, sols per la força que tenen sos jugadors als peus, que abans sols servien per tocà depressa el dos quan un perill s'apropava, o bé per dar a peu un tomb. La força és la que ens governa des que sortim del bressol; anem a estudi per força, per força som bons minyons, només a la força pura treballem quan ja grans som, i paguem per força sempre tributs i contribucions. Som tan amics de la força, que correm a cobrir d'or, per tal de què facin pinyes, als més grans boxejadors. Que no em vinguin amb falòrnies, embolics ni vuits i nous; jo no crec que mai imperi la força de la raó, com no sigui a l'altre barri, del qual no en sabem ni un mot.

FLOK.

ANGEL PESTAÑA

SETENTA DÍAS EN RUSIA

Lo que yo pienso

Un tomo 8.º

Ptas. 3'50

LO NOY DE LA MARE

Reproducció d'aquest famós setmanari de l'any 1866.

Preu: 5 Ptes.

